

Весела Василева

Виена, 1942

Тук къщите са сиви, натежали
от многото години и говорят
за мир и красота. И слънце гали
повехналата хубост на фасадите.
И умората от тях измива
със нежна длан дъждът.

По този път
ще срещна някой каменен или железен мъж
всред малкия триъгълен площад.
И ще потърся във небето
дантелата прозрачна на кубетата
на старата готична черква.

И даже ще си мисля, че дочувам
как нежно прошумява кринолина
на някоя жена, край мене минала.
И ще изплува
от тънката мъгла карета.

Но защо изплете
градът това копринено сънуване?

Сега по улиците има много хора,
а по витрините на всички магазини –
червени свещи и зелени клонки бор.
И малките бараки по площадите
тъй бързо своя блясък коледен раздадоха.

Но върху всичките лица
лежи печат на някой тъй далечен.
Сега е Коледа – а още е война.

И затова и хубавите къщи,
и каменният Моцарт,
и устремените очи на черквата
сънуват само нечие завръщане.

18 декември 1942

КРАЙ

© 1842 Весела Василева

Източник: Словото

Набиране: Людмила Малинова, Институт за литература, БАН

Публикация

Весела Василева. „Стихотворения. Лирични фрагменти. Писма.“, С. 1990 г.,
Издателство Български писател. Съставители: Ангелина Василева-Огнянова, Блага
Димитрова, Невена Стефанова. Редакция и бележки: Блага Димитрова. Предговор от
Петър Динев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7525>]